

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/108/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115222183
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115222183.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Ľuboslava Vanková, právnej veci žalobcu: MILS, s.r.o., Hospodárska 55, Trnava, IČO: 36 743 275, proti žalovanému: D. A., nar. XX.XX.XXXX, K. XX, K., zastúpený advokátom: JUDr. Dušan Slanina, Kollárova 34, Trnava, o zaplatenie 2.550,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 10C/408/2015-673 zo dňa 10. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný má **n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. vyslovil, že súd priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil citáciou § 123, § 136 ods. 1, § 137 Občianskeho zákonníka, § 59a ods. 1, ods. 3, ods. 4, ods. 5 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 09.09.2009 a vecne tým, že „z vykonaného dokazovania, zhodnotením skutkového stavu veci dospel súd k právnomu záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná, keď žalobca neuniesol dôkazné bremeno v povinnosti preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Procesný útok žalobcu bol postavený na tom, že v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 8C/152/2015 mu nebolo súdom dostatočne umožnené preukázať svoju vecnú legitímáciu. Súd po vyjadrení predbežného právneho posúdenia prejednal spor a vykonal žalobcom ako aj žalovaným priebežne navrhované dôkazy na pojednávaniach dňa 06.04.2018, 25.05.2018, 24.08.2018 a 10.10.2018, pričom dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo aktívnu vecnú legitímáciu preukázať; práve naopak, žalobca rovnako ako aj svedok F. Z. „starší“ uviedli, že znalecký posudok v čase uzavretia Kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 09.09.2009 nebol vyhotovený, hoci táto povinnosť vyplývala z ustanovení vtedy platného a účinného znenia Obchodného zákonníka. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie strán sporu v hmotnoprávnom vzťahu, ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Ak uvedené žalobca v konaní nepreukáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt. Žalobca v záverečnej reči zotrval na tom, že pri uzavretí zmluvy zo dňa 09.09.2009, na základe ktorej sa stal podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, šlo o bežný obchodný styk a teda úkon ním vykonávaný v rámci bežného obchodného styku a preto nebol povinný mať zistenú hodnotu kupovaných nehnuteľností znaleckým posudkom. Súd mal z vykonaného dokazovania za to, že žalobca v konaní nepreukázal, že

by opakovane a teda bežne či štandardne nadobúdala nehnuteľnosti obdobnej hodnoty (zo znaleckého posudku č. 44/2016 v hodnote 257.000,- Eur) v rámci ním vyvíjaných podnikateľských aktivít, keď súd nemal preukázané žiadnym dôkazom akúkoľvek podnikateľskú činnosť žalobcu. Súd nemal preukázané, že by žalobca vyvíjal podnikateľské aktivity v rámci realitnej činnosti, tak ako to tvrdil v replike a na pojednávaní dňa 07.02.2018 a 06.04.2018 s tým, že sa zaujíma o vývin realitného trhu, čo preukazoval predkladanými číslami Realitného a dražobného magazínu spoločnosti DUPOS za obdobie rokov 2015 - 2018, ktorý vychádza bezplatne v dvojtýždňových intervaloch a je voľne dostupný v nákupnom centre MAX, pri vchode na poštu na Starohájskej ulici a predajni COOP na Mozartovej ulici v Trnave. Súd nakoniec nemal napriek rozsiahlym listinným materiálom predložených žalobcom preukázanú žiadnu jeho podnikateľskú činnosť, ktorá by zodpovedala zoznamu predmetov činnosti žalobcu z výpisu z obchodného registra.

Základné imanie spoločnosti žalobcu (podľa výpisu zo obchodného registra žalobcu čl. 6) bolo vo výške 6.640,- Eur a kúpna cena za spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach predstavovala 94.000,- Eur, t. j. viac ako 14-násobok hodnoty základného imania. Súd má na základe vyššie uvedeného za to, že sú splnené všetky podmienky na aplikáciu ustanovení § 59a ods. 1 až 5 Obchodného zákonníka, účinných v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy, ktoré ustanovenia majú kogentný charakter a ich aplikáciu nemožno vylúčiť. Nakoľko šlo o porušenie kogentných ustanovení, ktoré nemožno dodatočne konvalidovať doloženým znaleckým posudkom do Zbierky listín dňa 29.12.2017, súd mal za to, že nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na kupujúceho žalobcu, žalobca nie je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností a preto ani legitimovaným na domáhanie sa nárokov podielového spoluvlastníka (obdobne právoplatne skončené konania vid' odsek 12, 13, 14 odôvodnenia rozsudku).

Súd v priebehu konania zamietol návrh žalobcu na výsluch svedkyne Ing. B. Z., keď mal za to, že ide o druhú konateľku žalobcu a preto štatutárny orgán žalobcu, ktorý nemá procesné postavenie svedka v konaní. Z predloženého výpisu z obchodného registra vedeného Okresným súdom Trnava mal súd preukázané, že v spoločnosti MILS, s.r.o. každý konateľ má právo konať samostatne v mene spoločnosti, preto bolo právom konateľky vypovedať v konaní ako strana sporu. Súd taktiež zamietol návrh žalobcu na výsluch D. A., keď má za to, že jej výsluch neprispieje k náležitému objasneniu skutkového stavu veci, nakoľko predmetom sporu je uplatnenie si nároku na vydanie obohatenia sa žalovaného z nadužívania spoločnej nehnuteľnosti za obdobie júl a september v roku 2012 a júl, august, november, december v roku 2013, to jest v čase, kedy D. A. nebola podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, keď táto sa stala podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX v katastrálnom území K. dňa 28.01.2014, kedy Okresný úrad Trnava katastrálny odbor povolil vklad vlastníckeho práva v jej prospech z D. A., nar. XX.XX.XXXX na základe darovacej zmluvy pod V 6814/13. S poukazom na právne posúdenie tieto návrhy žalobcu neboli spôsobilé zmeniť rozhodnutie vo veci samej.

O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p., keď žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. O výške náhrady trov konania rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku".

3. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca a to z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky, pretože súd právny názor prevzal z konania vedenom na Okresnom súde Trnava spis. zn. 8C 152/2015, ktorý bol ďalej vyjadrený aj v rozsudku Okresného súdu Trnava spis. zn. 17C 95/2012 a 7Cb 2/2012, pričom ani v jednom nebolo rozhodnuté vo veci samej a tento názor je v rozpore s právoplatne skončenými konaniami na Okresnom súde Trnava spis. zn. 8C 108/2010 v spojení s Krajským súdom v Trnave 9Co 66/2011. Súd sa vôbec nevysporiadal s rozhodnutiami v týchto konaniach. Súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukazoval na rozhodnutie vo veci spis. zn. 8C 152/2015, v ktorom súd v čase práceneschopnosti konateľa konajúceho v mene žalobcu konal napriek jeho ospravedlneniu a žiadosti o odročenie pojednávania. V dôsledku uvedeného súd prvej inštancie odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, pretože pre toto konanie prevzal závery z konania 8C 152/2015. Súd prvej inštancie nerešpektoval právoplatné rozhodnutie iného orgánu štátnej správy, nevzal do úvahy rozhodnutie príslušného katastrálneho úradu, súd prvej inštancie nevykonala ani dôkazy navrhnuté žalobcom v konaní, kedy žalobca navrhol v rámci dokazovania svedkov preukazujúcich nadužívanie spoločnej veci žalovaným a žiadal o predvolanie svedkov Ing. B. Z. a D. A.. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca má za to, že z kúpnopredajnej zmluvy, ktorú uzavrel ako predávajúci živnostník F. Z. ako kupujúci žalobca,

teda podnikateľské subjekty v zmysle Obchodného zákonníka, predmetom kúpnej zmluvy boli komerčné nehnuteľnosti určené na podnikateľskú činnosť, žalobca v tejto nehnuteľnosti začal a do súčasnosti pokračuje v podnikaní. Žalobca má za to, že súd nesprávne zistil, že žalobca nevykonáva činnosti, ktoré sú predmetom podnikania žalobcu a to realitná činnosť a činnosť spočívajúca v prenájme nehnuteľností a že predmetná kúpna zmluva nebola uzatvorená v rámci bežného obchodného styku žalobcom a v dôsledku toho nespadá pod § 59a ods. 4 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti uviedol, že podnikanie v oblasti nehnuteľností potvrdil i sám žalovaný a teda zhodné tvrdenia strán nie je potrebné preukazovať. Súd vôbec nezobral do úvahy skutočnosť, že žalovaný svojím konaním sústavne bránil žalobcovi vo vykonávaní podnikateľskej činnosti, keďže žalovaný odoprel vydať žalobcovi akékoľvek prístupové prostriedky od nehnuteľností. Toto konanie žalovaného bolo v rozpore s dobrými mravmi ako aj so zásadami poctivého obchodného styku a súd sa nevysporiadal s ďalšími dôkazmi ako daňové priznania žalobcu, zhodné vyhlásenia žalovaného, sledovanie cenového vývoja kancelárskych a obchodných nehnuteľností v Trnave cez rôzne médiá a pod., ktoré žalobca navrhol a doložil do spisu na preukázanie nadobudnutia spoluvlastníckeho podielu na spoločných nehnuteľnostiach v rámci obvyklého obchodného styku za dodržania všetkých zákonných noriem, teda nielen ustanovení Obchodného zákonníka, pričom sa oprel o právne zdôvodnenia rozhodnutí obsiahnutých v konaniach, v ktorých bola spochybnená legitímácia žalobcu, pričom tieto dôkazy v nich neboli predložené. K názoru súdu, že prevody nehnuteľností žalobca mal robiť opakovane, žalobca uvádza, že robil aj iné prevody nehnuteľností, pričom predmetom podnikania je tiež aj prenájom nehnuteľností. Za arbitrárnu považuje úvahu, že prevody nehnuteľností musia byť robené viackrát do roka. Žalobca považuje vklad každej zmluvy o prevode nehnuteľností za povinnosť uloženú súdom nad rámec príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Uskutočňovanie činnosti prenájom nehnuteľností potvrdila aj strana žalovaného. Poukazuje na to, že žalobcovi bol doručený právny názor správcu dane z nehnuteľností Mesta Trnava, ktorý trvá na postavení žalobcu ako vlastníka predmetných nehnuteľností. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože žalobca je naďalej toho názoru, že jeho aktívna procesná legitímácia trvá a je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Súd prvej inštancie neprimerane zúžil výklad daných ustanovení Obchodného zákonníku na povinnosť vkladu znaleckého posudku k predmetu kúpy do obchodného registra bez ďalšieho skúmania predmetu prevodu spoluvlastníckeho podielu na spoločných nehnuteľnostiach bez zohľadnenia prevodu v celom jeho kontexte a celého výkladu daných ustanovení Občianskeho zákonníka. Poukázal, že ust. § 59a Obchodného zákonníka je vykladané v rozpore so zámerom a úmyslom zákonodarcu, keď sa súdom uskutočnenou aplikáciou uvedeného ustanovenia poskytuje ochrana deliktuálnemu konaniu žalovaného, ktorým si prisvojil užívanie spoločnej nehnuteľnosti nad rámec podielu, ktorý mu prináleží a to je rozhodovania o osude celej nehnuteľnosti s absolútnym vylúčením spoluvlastníka, ktorému tak odoprel nielen právo na rozhodovanie, ale i právo na informácie o spoločnej veci.

V tejto súvislosti súd nesprávne aplikoval právo Európskej únie. Má za to, že § 59a Obchodného zákonníka sú recepčnými ustanoveniami Kapitálovej smernice, pričom tieto ustanovenia nemožno aplikovať bez toho, aby sa prihliadalo na úmysly zákonodarcu vyjadrené v príslušnej dôvodovej správe zákona. Taktiež sa vyjadril k rozhodnutiu Najvyššieho súdu Českej republiky spis. zn. 31Cdo 3986/2009 zo dňa 08.02.2012. K rozsudku sp. zn. 38Cb 160/2009 žalobca považuje za potrebné uviesť, že v tomto konaní nebol účastníkom konania. Žalobca sa proti žalovanému bránil aj podaním žaloby o vypratanie nehnuteľnosti v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava spis. zn. 13C 195/2012, ktoré bolo právoplatne skončené a súd rozhodol v prospech žalobcu bez spochybnenia jeho aktívnej procesnej legitímácie.

Poukázal na to, že právne zastúpenie žalovaného je uskutočňované v rozpore s platným právom. Právny zástupca žalovaného minimálne bol, ak ešte stále nie je, aj právnym zástupcom predávajúceho. Spochybnenie procesnej legitímácie z dôvodov podľa § 59a Obchodného zákonníka považuje žalobca za porušenie zásady právnej istoty a de facto aj za rozhodnutie, ktorým bol porušený zákaz res iudicata, keď rozhodovanie o existencii vlastníckeho práva žalobcu bolo predmetom právoplatne skončeného konania spis. zn. 8C 108/2010 v spojení s rozhodovaním na Krajskom súde v Trnave spis. zn. 9Co 66/2010. K námietke premlčania uviedol, že premlčacia doba je trojročná ak zákon neustanoví inak. Návrh bol podaný v zákonnej trojročnej lehote. Žalobca si výzvami uplatnil svoje nároky na odplatu v rámci subjektívnej premlčacej doby. Navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie, zrušil ho v celom rozsahu, vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmenil tak, že žalobe vyhovie. Zároveň žiada nepriznanie akýchkoľvek trov konania žalovanému vyplývajúceho z jeho zastupovania právnym zástupcom žalovaného z dôvodov hodných osobitného zreteľa a to s poukázaním na to, že právne zastúpenie je v rozpore so zásadou rovnosti zbraní v zmysle Civilného sporového poriadku.

4. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu. Poukázal, že práve v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava spis. zn. 8C 152/2015 bol žalobca prvýkrát vyzvaný na preukázanie splnenia podmienok podľa § 59a Obchodného zákonníka pri nadobudnutí spoluvlastníckeho podielu v roku 2009 a keďže tak nepreukázal súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie pre nesplnenie podmienok. Toto rozhodnutie bolo potvrdené aj Krajským súdom v Trnave spis. zn. 23Co 269/2017 zo dňa 20.08.2018. Z rovnakých dôvodov bolo rozhodnuté aj v konaní pod spis. zn. 18C 446/2015, 10C 408/2015 a 7Cb 2/2012, ktoré bolo potvrdené Krajským súdom Trnava spis. zn. 31Cob 71/2017. V konaní o určenie vlastníckeho práva vedenom na Okresnom súde Trnava pod spis. zn. 27C 259/2016 súd určil, že vlastníkom sporného spoluvlastníckeho podielu je F. Z. predávajúci z kúpnej zmluvy z 09.09.2009 z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 59a Obchodného zákonníka. V konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod spis. zn. 8C/108/2010 a následne na Krajskom súde v Trnave spis. zn. 9Co 66/2011 bola predmetom konania relatívna neplatnosť z dôvodu porušenia predkupného práva, pričom sa súd odmietol absolútnou neplatnosťou a neúčinnosťou zmluvy zaoberať, čo vyplýva zo samotného odôvodnenia rozsudku a posudzovanie platnosti resp. neplatnosti obmedzil len na posúdenie dodržania predkupného práva. Konanie 8C/108/2010 nemožno považovať za konanie, v ktorom by sa právoplatne posudzovala otázka platnosti či účinnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Čo sa týka postupu vo veci 8C/152/2015 žalovaný sa stotožňuje s tým, že súd pojednával bez prítomnosti žalobcu, keď ospravedlnenie žalobcu v deň pojednávania bolo nepochybne účelové, s cieľom zmarit' pojednávanie. Celá argumentácia žalobcu prečo nemohol konať na pojednávaní prostredníctvom druhého konateľa tak nielenže prichádza neskoro, ale nemožno na ňu prihliadať ako na právne relevantnú. Navyše sa nemožno stotožniť ani so záverom žalobcu, že by konanie súdu prvej inštancie malo byť akýmkoľvek spôsobom odňatím možnosti konať pred súdom. Všetky prostriedky procesného útoku a procesnej obrany žalobca bez akýchkoľvek problémov mohol a mal predložiť v tejto súdom stanovenej lehote a nenechávať si ich na posledné pojednávanie o to skôr, že mal v tom čase tendenciu neočakávane ochorieť.

Čo sa týka aplikácie § 28 Katastrálneho zákona a § 194 Civilného sporového poriadku tvrdenia žalobcu, že súd pri aplikácii zásady iura novit curia nemá právomoc posúdiť platnosť resp. neplatnosť právneho úkonu a že by v tomto prípade takouto právomocou disponoval výlučne správny orgán nemá v našom právnom poriadku oporu. Účastníkmi konania o povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností sú len výlučne zmluvné strany a zákon o katastri nehnuteľností podanie opravného prostriedku priamo vylučuje.

Žalovaný považuje za legitímne a dôvodné nepripustenie navrhnutých dôkazov a to pripojenie iných spisov, ktorých časť je už právoplatne rozhodnutá a ktoré navyše nemali k predmetu sporu čo preukázať. Celé navrhované dokazovanie i pri zistenom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany žalobcu by zbytočne predlžovalo spor a bolo by neehospodárne.

Účelové tvrdenie žalobcu, že nadobudnutie spoluvlastníckeho podielu bolo realizované v rámci bežného obchodného styku je nepravdivé a nevyplýva ani z dôkazných prostriedkov navrhnutých žalobcom. Žalobca realitnú činnosť nevykonával a ani nevykonáva, hoci ju má medzi predmetmi podnikania uvedenú. Žalobca nepreukázal a ani nepreukazoval v žiadnom z prebiehajúcich konaní, hoci na to mal nepochybne veľké množstvo príležitostí takúto činnosť preukázať. Žalobcom tvrdený a nikdy nepreukázaný bežný obchodný styk by mohol žalobca relevantne preukázať jedine zdokladovaním vlastnej činnosti na realitnom trhu. Žalobca sa však len obmedzil na to, že v auguste 2014 sa vo vzťahu k predmetným nehnuteľnostiam len formálne a predstierane domáhal užívania na meno domnele pripadajúceho spoluvlastníckeho podielu bez konkrétneho podnikateľského zámeru. Žalovaný neznemožnil žalobcovi ani jeho právnomu predchodcovi prístup k nehnuteľnosti za účelom vypracovania znaleckého posudku. O toto sa ani jeden z nich nikdy nepokúsil. Žalovaný nebránil žalobcovi v reálnom užívaní nehnuteľností. Domnelé právo začal žalobca využívať v auguste 2014 na základe vlastného rozhodnutia. Žalobca mohol predmetné nehnuteľnosti však užívať už od uzatvorenia kúpnej zmluvy, o to sa však nepokúsil, nakoľko účel prevodu nebol výkon podnikateľských činností žalobcu, ale obídienie predkupného práva žalovaného na spoluvlastnícky podiel. Žalobca sa nikdy neobrátil na súd so žalobou o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva alebo aspoň o určenie užívania spoločnej veci. Konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva kvôli neustálym útokom zo strany konateľov žalobcu bol nakoniec nútený podať žalovaný. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Trnava spis. zn. 17C/95/2012 v ktorom bola žaloba zamietnutá z dôvodu, že žalobca nie je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností a z dôvodu aj žalobcom tvrdenej neúčinnosti kúpnej zmluvy. Žalovaný opakovane v rôznych konaniach preukazoval skutočnosť, že žalobca v oblasti nehnuteľností nikdy nepodnikal, nakoľko aj samotný nadobudnutý podiel na predmetných nehnuteľnostiach ponúkal na

predaj a prenájom na realitnom trhu nie sám, ale prostredníctvom realitnej kancelárie FASTER GROUP, s.r.o.. Žalobca rovnako nezmyselne tvrdí, že bol zúčastnený aj v ďalších obchodoch s nehnuteľnosťami. Ak by to bola pravda toto by už dávno zdokladoval a nielen o nich písal. Žalobca má v obchodnom registri pomerne rozsiahly zoznam predmetov podnikania a pri všetkých zapísaných podnikateľských aktivitách logicky nemohol byť odkázaný na spoluvlastnícky podiel na predmetných nehnuteľnostiach a jeho dlhoročné nevyužívanie tak nemohlo ohrozovať úspešnosť rozsiahleho podnikania žalobcu. Žalobcom tvrdený právny názor Mesta Trnava nie je pre rozhodnutie súdu relevantný s ohľadom na zásadu iura novit curia, pričom súd nie je právnym názorom iných orgánov verejnej správy viazaný a posúdenie platnosti a účinnosti kúpnej zmluvy je výlučne v jeho kompetencii. Ani žalobca ani vtedajšia správa katastra, policajný zbor či daňové úrady nie sú oprávnené rozhodovať vo veciach platnosti a účinnosti právnych úkonov. Žalobca splnenie svojich povinností ustanovených v § 59a Obchodného zákonníka nielen že nepreukázal, ale ani netvrdil.

K žalobcom tvrdenej nesprávnosti výkladu pojmu bežný obchodný styk a odvolávaniu sa na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 09.12.2009 spis. zn. 23Cdo 3867/2007 poukazuje na žalobcom citovaný výňatok o tom, že záver o bežnom obchodnom styku bude záležať na posúdení konkrétnych okolností toho ktorého prípadu. Žalobca pojem bežný obchodný styk začal v súvislosti s kúpou spoluvlastníckeho podielu spomínať až po pojednávaní dňa 02.12.2016, na ktorom súd zistil, že žalobca si nespĺnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 59a Obchodného zákonníka. Keď bol súdom upozornený na skutočnosť, že v takomto prípade porušil povinnosť vyplývajúcu pre nadobúdanie obchodného majetku spoločnosťou s ručením obmedzeným, z § 59a Obchodného zákonníka, táto skutočnosť má za následok neúčinnosť uzatvorenej kúpnej zmluvy, začal žalobca hľadať spôsob, ako sa zo zanedbania tejto povinnosti vyvinúť a začal s teóriou o kúpe podielu v rámci bežného obchodného styku. Za bežnú realitnú činnosť možno len ťažko považovať vykupovanie spoluvlastníckych podielov od rodinných príslušníkov konateľov obchodnej spoločnosti.

Žalovaný nesúhlasí ani s tvrdením žalobcu o nesprávnej implementácii Kapitálovej smernice pri kreovaní ustanovenia § 59a Obchodného zákonníka. Čo sa týka požadovaného reštriktívneho výkladu § 59a Obchodného zákonníka s odvolávaním sa na účel Kapitálovej smernice ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 31Cdo 3986/2009, žalovaný uvádza, že predmetné rozhodnutie nie je možné aplikovať, pretože vychádza z odlišnej právnej úpravy.

Čo sa týka poukazovania na konanie sp. zn. 13C 195/2012 účastníkmi konania bol žalobca a obchodná spoločnosť NEKA TRADE s.r.o., takže tvrdenie, že v tomto konaní sa žalobca bránil proti konaniu žalovaného nie je pravdivé. Aktívna legitímácia nebola riešená.

K tvrdenému rozporu právneho zastúpenia žalovaného so zákonom žalovaný uvádza, že konateľ žalobcu podal sťažnosť na právneho zástupcu na Slovenskú advokátsku komoru, ktorá právne zastupovanie žalovaného posúdila ako plne súladné nielen so všeobecne záväznými právnymi predpismi, ale aj s internými predpismi komory. Ing. F. Z. bol ako sťažovateľ o výsledku šetrenia upovedomený, jedná sa zo strany žalobcu o zámerné osočovanie, cielené poškodzovanie dobrého mena. Súladnosť postupu právneho zástupcu žalovaného so zákonom potvrdil aj Krajský súd v Trnave spis. zn. 31Cob 71/2017.

Čo sa týka premičania na domnelý nárok treba posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na ktorých sa vzťahuje dvojročná subjektívna lehota. Žalobca si zamieňa subjektívnu lehotu s objektívnou.

Navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu a priznať žalovanému náhradu trov konania.

5. Žalobca v replike uviedol, že s vyjadrením žalovaného v celom rozsahu nesúhlasí, nedokázal sa vysporiadať s množstvom predložených dôkazov. Súd v konaniach prebiehajúcich od roku 2010 zmenil svoj právny názor bez toho, aby boli zmenené okolnosti, vnáša do súdneho rozhodovania zmätočnosť a jeho postup sa stáva nezrozumiteľným. Rozhodovanie v iných veciach obsahuje de facto odlišné rozhodovanie vecí, možno považovať aj za hrubé narušenie právnej istoty. Keďže už boli zákonne veci rozhodnuté, platí res iudicata, takýmito rozhodnutiami je rozhodnutie Okresného súdu Trnava sp. zn. 8C 108/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co 66/2011 a pokiaľ súd ex offio zisťuje procesnú legitímáciu žalobcu stanovenú vtedy platnými predpismi ide o samotné spochybňovanie predchádzajúcich právnych rozhodnutí. Zamieňanie skutočností a tvrdenia, že žalobca nenadobudol podiel na predmetných nehnuteľnostiach v rámci svojej podnikateľskej činnosti v oblasti realít, pretože takéto obchody by musel vykonávať niekoľkokrát do roka nastoľuje legitímnu otázku, ako možno vykonávať akúkoľvek činnosť, ak je niekým sústavne marená a znemožňovaná. Ako mohol žalobca vykonávať realitnú činnosť podľa predstáv súdu keď de facto od nadobudnutia podielu na predmetných nehnuteľnostiach bol sústavne znemožňovaný prístup k spoločnej nehnuteľnosti, zdokumentovanie

nehnutelností ako i potenciálnych záujemcov. Súd sa tiež nevysporiadal s významným faktom, že v roku 2011 boli do okna výkladu umiestnené letáky o predaji, prípadnom prenájme nehnuteľností, pričom zo strany žalovaného boli tieto letáky do 10 minút odstránené. V konaní sp. zn. 17C/95/2012 bolo preukázané nadužívanie žalobkyne D. A., ktorá pokračovala v konaní žalovaného. K možnosti zastúpenia žalobcu druhou konateľkou vo veci sp. zn. 8C/152/2015 je potrebné uviesť, že konateľka sa uvedenými vecami priamo nezaobrá a bola navrhnutá v pozícii svedka.

6. Žalovaný v duplike uviedol, že súd v rozsudku označené dôkazy vyhodnotil tým spôsobom, že nie sú schopné preukázať žalobcom tvrdené skutočnosti svedčiace o jeho aktívnej legitímácii. Konanie sp. zn. 8C/108/2010 nevytvorilo prekážku res iudicata. Nedostatok aktívnej legitímácie odznel aj v ďalších konaniach, ktoré už žalovaný v priebehu konania spomínal. Tvrdenia o vlastnej realitnej činnosti žalobca v konečnom dôsledku sám vyvrátil predajom spoluvlastníckeho podielu prostredníctvom iných realitných kancelárií.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

10. Predmetom konania je požiadavka žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 2.550,- Eur spolu s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 425,00 Eur od 26.08.2012 do zaplatenia, spolu s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 425,00 Eur od 26.10.2012 do zaplatenia, spolu s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 425,00 Eur od 26.04.2013 do zaplatenia, spolu s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 425,00 Eur od 26.07.2013 do zaplatenia, spolu s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 425,00 Eur od 26.08.2013 do zaplatenia, spolu s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 425,00 Eur od 26.09.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena povinnosti preukázania aktívnej vecnej legitímácie. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalobcu je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či boli splnené procesné podmienky, či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd prvej inštancie vykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a či na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam či zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie procesné prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené a či rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Žalobca podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) Civilného sporového poriadku.

13. Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a) Civilného sporového konania trpí konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek nasledujúcim nedostatkom: nedostatok žaloby, právomoc súdu, príslušnosť súdu, procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prekážka začatého konania a prekážka rozsúdenej veci. Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania.

14. Podľa žalobcu súd prvej inštancie rozhodol z dôvodu nepriznania procesnej legitímácie. Tento názor žalobcu nie je presný, pretože súd zamietol žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom aktívna vecná legitímácia sa rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby. Z uvedeného potom vyplýva, že vecná legitímácia nie je podmienkou konania ako sa nesprávne domnieva žalobca. Odvolací súd zistil, že počas konania neboli zistené nedostatky podmienok konania a preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

15. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

16. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen

formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

17. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalobcom v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúci prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalobca s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

18. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok neprávne rozhodnutie vo veci.

19. Žalobca pri tomto odvolacom dôvode argumentoval, že súd nerešpektoval právoplatné rozhodnutie iného orgánu štátnej správy, ktorý má oprávnenie rozhodnúť o právoplatnosti a účinnosti kúpnopredajnej zmluvy, súd nevzal do úvahy rozhodnutie katastrálneho úradu.

20. Podľa § 193 Civilného sporového poriadku súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

21. Podľa § 194 Civilného sporového poriadku otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť (ods. 1). Ak bolo o otázke podľa odseku 1 rozhodnuté, súd na také rozhodnutie prihliadne a vysporiada sa s ním v odôvodnení rozhodnutia (ods. 2).

22. Vychádzajúc z uvedeného nie je správny názor žalobcu o povinnosti súdu rešpektovať rozhodnutie katastrálneho orgánu, nakoľko súd bol oprávnený si o tejto otázke vytvoriť vlastný záver. Rozhodnutie správy katastra o povolení vkladu nie je rozhodnutím, ktorým by bol súd viazaný čo do posúdenia otázky platnosti a účinnosti zmluvy. Do právomoci súdov patrí posudzovanie otázky občianskoprávných otázok platnosti a účinnosti právnych úkonov. Pokiaľ príslušná správa katastra nezistila v posudzovanej veci nedostatok účinnosti zmluvy, nie je tým súd viazaný.

23. Žalobca tiež dôvodil odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a procesného útoku, ktoré neboli uplatnené.

24. Prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s § 366 písm. d), z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny. Podľa § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

25. Žalobca konkrétne uvádzal, že mu bol doručený právny názor správcu dane z nehnuteľností - Mesta Trnava, z ktorého vyplýva postavenie žalobcu ako vlastníka predmetných nehnuteľností. Žalobca však žiadne rozhodnutie mesta Trnava nedoložil, teda odvolací dôvod nebol naplnený.

26. Podstatou odvolacej argumentácie žalobcu tiež bolo, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým záverom.

27. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 Civilného sporového poriadku. Ak aj žalobca (mimo iného) v odvolaní poukazuje na nesprávne skutkové zistenia, je potrebné uviesť, že odvolací súd je podľa ustanovenia § 383 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní. V tomto prípade odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal všetky relevantné dôkazy navrhnuté stranami, tieto dôkazy vyhodnotil a z hodnotenia dôkazov ustálil skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal.

28. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď nevykonal navrhnuté dôkazy výsluchom Ing. B. Z. a D. A..

29. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

30. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

31. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj veľmi podrobne a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

32. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu, v ktorej namietal okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal ním navrhnuté dôkazy výsluchom Ing. B. Z. a D. A., je treba ako prvoradé uviesť, že dokazovanie je možno vymedziť ako osobitnú činnosť súdu zameranú na získavanie poznatkov o veci, ktorá je predmetom súdneho konania. V tomto smere odvolací súd poukazuje, že dokazovanie v civilnom sporovom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie,

vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou strán sporu, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy strán sporu na vykonanie dokazovania, sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať, resp. nevykoná určitý stranou sporu navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Záver o nevykonaní stranou sporu navrhovaného dôkazu však musí byť odôvodnený racionálnou úvahou konajúceho súdu vychádzajúcou z priebehu konania a stavu dokazovania.

33. Ako vyplýva z odôvodnenia preskúmaného rozsudku, súd prvej inštancie nepripustil žalobcom navrhovaný dôkaz, a to výsluch Ing. B. Z. a D. A. z dôvodov uvedených v bode 28. odôvodnenia, pričom k návrhu na výsluch Ing. B. Z., ktorá je druhou konateľkou žalobcu súd uviedol, že bolo právom konateľky vyjadriť sa ako strana sporu a k návrhu na výsluch D. A. uviedol, že výsluch nepovažoval za účelný, nakoľko navrhnutá svedkyňa nebola v rozhodnom čase podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti vo vzťahu ku ktorej nadužívaniu žalobca uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia.

34. Ako už bolo konštatované vyššie, o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, rozhoduje vždy súd a procesný predpis strane priznáva právo na vykonanie určitého dôkazu navrhnuť. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dostatočné dokazovanie a zamietnutie návrhov žalobcu na vykonanie týchto dôkazov nemalo za následok odopretie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že na základe dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie vykonané, bol dostatočne zistený skutkový stav veci a bolo možné posúdiť opodstatnenosť uplatnených nárokov. Súd prvej inštancie sa riadne zaoberal každým návrhom na vykonanie dokazovania a v napadnutom rozhodnutí uviedol dôvody, pre ktoré žalobcom navrhnuté dôkazy nevykonal. Odvolací súd sa stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie, že vykonanie žalobcom navrhnutých dôkazov by bolo nadbytočné a neúčelné. Súd prvej inštancie preto svojim postupom žalobcu nevyúlčil z realizácie procesného práva navrhovať dôkazy, ktoré mu procesný predpis priznáva a správne jeho návrhy na doplnenie dokazovania ako nadbytočné nepripustil. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, je tak neopodstatnená.

35. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. Odvolacia námietka žalobcu o neúplnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

36. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že žalobca nepreukázal, že by žalobca pri nadobudnutí podielového spoluvlastníctva vykonával akúkoľvek podnikateľskú činnosť, teda že išlo o bežný obchodný styk, v dôsledku ktorého nebol vypracovaný znalecký posudok a jeho neuloženie spolu so zmluvou do zbierky listín, zmluva o kúpe nehnuteľností nenadobudla účinnosť. Je opäť treba zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že žaloba nebola opodstatnená pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie ako precízne a vyčerpávajúco vysvetlil súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku. Odvolacia námietka žalobcu o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

37. Žalobca namietal, že súd nesprávne aplikoval právo Európskej únie. Má za to, že § 59a Obchodného zákonníka sú recepčnými ustanoveniami Kapitálovej smernice, pričom tieto ustanovenia nemožno aplikovať bez toho, aby sa prihliadalo na úmysly zákonodarcu vyjadrené v príslušnej dôvodovej správe zákona. Odvolací súd námietku považuje za nenáležitú, nakoľko žalobca neuvádza v čom výklad súdu prvej inštancie odporuje účelu smernice. Odvolací súd je názoru, že aj cieľom smernice má byť postihovanie situácií, ktoré dopadajú na § 59a ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka a ochrana pred nadobudnutím majetku bez splnenia zákonných podmienok. Účelom § 59a Obchodného zákonníka je možnosť kontroly, ktorá spočíva v tom, že mal vyhotovený znalecký posudok, ktorý spolu so zmluvou mal byť uložený do zbierky listín, čo sa nestalo.

38. Odvolací súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali žalobcom tvrdenému rozporu právneho zastúpenia žalovaného so zákonom.

39. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

40. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k záveru o nedostatku vecnej legitímácie na strane žalobcu, žalobca nie je podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie. Polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil.

41. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, keď súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, dôvody hodné osobitného zreteľa neboli zistené.

42. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalobcom nie sú naplnené.

43. Ďalšie odvolacie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

44. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

46. Senát krajského soudu přijal rozhodnutí poměrem hlasů 3:0.

Poučení:

Proti rozhodnutí odvolacího soudu je přípustné dovolání, ak to zákon připuštěá (§ 419 CSP).

Dovolání je přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu vo věci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo věci, ktorá nepatří do právomoci soudů,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej věci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej věci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacího soudu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie soudu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacího soudu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho soudu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho soudu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho soudu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho soudu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).